

[Bilgrav-Nielsen]

ny start«, er fulgt op på bedste vis. Der er jo ingen, der er i tvivl om, at de opgaver, der forelå ved regeringens start, var nok så store. Den allerstørste var naturligvis at få løst det problem, som lå uløst efter den forrige regering, nemlig Danmarks forhold til EF.

Men der er også grund til at notere, at partier som de nuværende fire regeringspartier, der ikke tidligere har været i regeringssamarbejde – ja, Kristeligt Folkeparti og CD har været i et regeringssamarbejde, og Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre har været i et regeringssamarbejde, det sidste er nu 30 år siden, men ikke de fire partier sammen – har klaret dette samarbejde ganske godt. Det er jo væsentligt for en flertalsregering med flere partier, at man finder ud af en rytme, som kan bære de resultater igennem, man skal nå.

Men jeg tror, at årsagen til, at det er gået så godt, som det er, er, at vi gav os tid til at skabe et regeringsgrundlag. Det var vigtigt for Det Radikale Venstre, at der blev forhandlet en politik, før man begyndte at diskutere, hvorledes regeringen skulle sammensættes. Jeg tror, at vi har fået sat et mærke her, som vil blive fulgt i mange år fremover. Det regeringsgrundlag, som blev skabt i »En ny start«, beskrev de emner, som skulle tages op, og gav dem også en prioritet. Den første opgave var, som jeg nævnte, EF-opgaven.

Jeg synes, det ville klæde den nuværende opposition – der oven i købet beskriver sig som borgerlige stemmer, der arbejder, men som mest indtil nu har demonstreret, at det er borgerlige stemmer, der modarbejder – at erkende, som jo faktisk den tidligere statsminister hr. Poul Schlüter gjorde det, at det nok var nødvendigt, at det var andre end VK-partierne, der skabte det nye danske EF-grundlag.

I dag må man sige, at det er det grundlag, som blev skabt i samarbejde mellem Socialdemokratiet, SF og Det Radikale Venstre, der har båret igennem.

Det førte til, at VK-regeringen måtte tage til Edinburgh med bundet mandat. Det gjorde de, det var klogt, og de kom hjem med det resultat, som vi forventede af dem – et resultat, der lå helt på linie med det nationale kompromis.

Dermed blev ikke bare det danske forhold til EF bragt på plads i Folketinget. Det blev også bragt på plads i forhold til den danske befolkning. Uanset, om man kunne have øn-

sket sig en større japrocent – det kunne jeg godt, og det kunne vi godt i Det Radikale Venstre – må man i hvert fald konstatere, at vi på væsentlige punkter i det nationale kompromis ramte det, som gjorde, at nejflertallet fik flertal den 2. juni forrige år.

Dernæst tror jeg, at den politiske attitude, den politiske holdning – den måde, man førte EF-synspunkterne frem på i den danske debat fra den nye regerings side – var meget afgørende for, at befolkningen fik tillid til, at der nu var sat et dansk præg, som ville blive fulgt, på den europæiske udvikling.

Jeg tør godt her i dag erkende, at selv om vi dengang syntes, det var forkert, at der kom et nejflertal den 2. juni, erkender jeg i dag – jeg må så også erkende, at det er bagklogskab – at det var godt, det blev et nej, for det, vi fik, er faktisk bedre. Vi har ikke bare sat den danske dagsorden, fået det danske folks flertal bag os, men vi har også i høj grad sat dagsordenen for den europæiske debat, som føres i de andre EF-lande. Og ikke mindst har vi sat en debat, som langt bedre baner vejen for nye landes optagelse i EF.

Det er klart nok, at de danske undtagelser ikke er undtagelser, som andre lande blot kan møde frem med og kræve opfyldt for deres vedkommende – sådan er det ikke – men det er lige så klart, at hvis nye ansøgerlande møder op med regulære, væsentlige nationale ønsker for dem, er det nu accepteret, at det er noget, der kan forhandles om.

Jeg er overbevist om, at ikke mindst de nordiske ansøgerlande synes, at det danske resultat var godt, og jeg tror også – sagt i lyset af den kritik, nogle forsøger at rejse imod det danske formandskab – at de nordiske lande, Sverige, Finland og Norge, er tilfredse med det danske formandskabs periode, som nu afvikles.

Det er således klart, at den første og væsentligste opgave for regeringen blev løst på bedste vis.

Hvis vi ser igennem resultatlisten under formandskabet, bliver man nødt til at acceptere, at det var under det danske formandskab, at aftalen med Rusland blev sat på skinner og nu er helt fremme ved afslutningen. Det var under det danske formandskab, at forhandlingerne med de nye ansøgerlande fik form, og der er nu truffet endelig beslutning om datoen for op-